

KÁZÁNÍ NA JAN 2,1-11 SVATBA V KÁNĚ

(Gn 18,22-33; Jk 5,16-18)

Jana Daněčková, ECM Brno 20.1.2019

Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka;

- **2**na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.
- **3**Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“
- **4**Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“
- **5**Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“
- **6**Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra.
- **7**Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj.
- **8**Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak.
- **9**Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha
- **10**a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“
- **11**Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.

Sváta Karásek: Svatba v Káni (píseň)

1. Když Ježíš šel přes tu Judskou zem,
druhům svým věrným řek': „Pojďte, jdem.
|: Dneska v Káni je svatba,
bude tam i máti má,
dnes je v Káni svatba, tak tam jdem.“ :|
2. Svatby té veselý ruch a rej
nocí zní přes celou Galilej.
|: Máti volá na syna:
„Zůstali jsme bez vína
a to by byl svatby konec zlej.“ :|
3. Bylo tam šest štoudví kamennejch.
Ježíš dal do každý vodu vlej.
|: Voda v kádích zapění,
ve víno se promění,
vína dost, hej, správče, nalejvej. :|
4. Proč dal víc, než hosti vypít chtěj,
proč dal víc, než třeba, znát mi dej.
|: Já jsem čet u Kalvína,
že pět set litrů vína
šest štoudví má. Bůh jim požehnej. :|
5. Podstatný je pití vína sled,
nejlepší víno se dává hned.
|: A jak času přibývá,
to horší se nalejvá,
v Káni maj nejlepší naposled. :|
6. V žití tvém přibývá dalších let,
nečekej nejhorší naposled.
|: Bůh na sklonku tvého dne
dá ti víno výborné,
výborné víno až naposled. :|
7. V žití tvém dnes každá radost tvá

radost tu úplnou předjímá.
|: V své smrti jen přeješ most,
Bůh zavolá: „Další host,
novej host k nám přišel na slavnost.“ :|

8. Víno tvé výborné pít mi dej,
říká Bůh: „Jen už dnes ochutnej.
Hle, kalich můj oplývá,
v něm čas se ti otvírá,
kalich můj oplývá, přijímej.
Hle, kalich můj oplývá,
v něm pro všechny dost zbývá,
kalich můj oplývá, přijímej.“

Je to docela těžké trumfnout to krásné kázání, které vložil Sváta Karásek do své písničky, ale o něco se pokusím.

Jedno z témat, které v tom příběhu vidíme, je téma přimluvy. Marie se přimlouvá u Ježíše (bratři katolíci jsou na koni...). Ale přimlouvat se může a má každý. Sám Pán Ježíš to několikrát vyjádřil, třeba v provokativním podobenství o neodbytném sousedovi v L 11,5-9: "Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. A tak vám pravím: Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.

Samozřejmě, to nastoluje hodně otázek. Jednak je tu naše zkušenost, že některé modlitby jsou splněny, jiné ne; a za druhé nám může vrtat hlavou, že Bůh přece ví předem, za co budeme prosit, proč se tedy namáhat, a tak dále. Dokud trvá tento svět, tak to zčásti zůstane tajemstvím - někdy bolestným, třeba když se budeme ptát, proč je některá prosba o uzdravení vyslyšena, a jiná ne. Ale na některé otázky se odpovědět dá, někdy obyčejným selským rozumem. Banální příklad: když se dnes polovina lidí v Brně bude modlit, aby zítra pršelo, a druhá polovina, aby bylo hezky - tak to Bůh musí zhodnotit a zkoordinovat, vzít v úvahu přírodu, a prostě se nějak rozhodnout. A představte si, jak složité to asi musí být v rámci celé planety, natož celého vesmíru, včetně andělů a jiných sfér fyzikou nepoznatelných.

A přece je tu místo pro naše rozhodnutí a přání. V té velké symfonii věků je určitá možnost improvizovat - je to tak trochu jazz. Jsou místa, která máme my vyplnit svými sóly, pokud se tak rozhodneme. A jsou tam místa, kde Bůh vybírá z několika možností podle našich přání. Když říkám našich, tak myslím kadého, kdo k Bohu volá. Ale to není zas tak velká část lidstva. Vědět, že se smíme a máme mopedlit, je dar. Bůh není slepý osud, se kterým se nejde dohadovat! Naopak, volá nás, ať se s Ním dohadujeme! (Je smutná ironie, že mnozí moderní lidé, kteří si v normálním životě trvají na osobní svobodě, přesto nelogicky věří v karty a astrologii.)

S tím souvisí ta filosofická námitka, že když Bůh vidí věci dopředu, tak vlastně ví, za co se budeme modlit. Mno, čas je vážně složitý koncept. Někteří z vás pochopí, když budu citovat Doctora Who: "Timey, wimey, wibbly wobbly...". My lidé ho vnímáme převážně lineárně, odněkud někam, ale Bůh je nad časem. Ovšem to nijak neruší fakt, že je to naše rozhodnutí, za co se budeme přimlouvat!

Ale víte, ono to má své háčky a zákruty: například naše milá svatba v Káni. Pro Pána Ježíše to zjevně bylo překvápko, když do něj maminka začala hučet. Je to

vlastně hrozně zajímavé - Boží Syn, druhá osoba Trojice, byl vlastně v tu chvíli uvnitř času, vnímal ho jako člověk - protože taky člověkem byl. A tak zažíval překvapení. Neplánoval začít dělat zázraky takhle - ale dal se přemluvit. Ještě jedna zajímavost: jak Marie přišla na to, že by s tím trapným problémem mohl Ježíš pomoci?? To je záhadička!! Skoro jako by už nějaký zázrak udělal, ale ne veřejný.

Víte, ono bylo napsáno několik tzv. "evangelií" o Ježíšově dětství která se jen hemží zázraky. Ale většina se seriózních křesťanů je nebere vážně, protože jsou senzacechtivá jak bulvární plátek, ale hlavně proto, že vykreslují charakter mladého Ježíše dost ohavně, úplně opačně, než ho známe z Nového zákona. Ale možná je v nich malinké zrnko pravdy. Možná měla Marie důvod se domnívat, že Ježíš má moc vyřešit ten nevyřešitelný problém.

Poslední věc: myslím, že se Pán Ježíš nechal přemluvit také proto, že mu bylo líto těch hostitelů. Ono vlastně nešlo o víno jako takové. Bez vína se lidé obejdou, Ale ta ostuda, kterou by měly rodiny ženicha a nevěsty! Dobře zorganizovat svatební hostinu, to byla otázka prestiže mezi sousedy. Můžeme si o tom celkem správně myslet, že očerňování susedů nám má být ukradené. Ale ruku na srdce, v praxi většinou není. Drby a susedská kritika jsou na vesnici velice nepříjemné. Chudáci novomanželé! Pán Ježíš se prostě slitoval nad jejich obyčejným lidským problémem. A to je vlastně úžasná zvěst. Bůh nepohrdá našimi obyčejnými starostmi. Ne vždycky vyhoví našemu přání, ale nikdy je nesnižuje, neposmívá se jim, nepovažuje je za hloupé nebo malicherné nebo nezajímavé. A to je víc než můžeme říci o lidech. K Bohu můžeme přijít s každou pitomostí, a on nás s láskou vyslechne. Tak toho využijme a přinášejme Mu na modlitbách naše radosti i starosti!